

K A N T A T E

A F

A X E L J U E L

I.

K O R O G M E N I G H E D E N

(Mel.: Lovsynger Herren ...)

Jorderigs Virke forgaar, medens Seklerne rinder,
sagtelig segner de stolteste Taarne og Tinder —
det som bestaar,
trodsende tusinde Aar,
Jorden med Himlen forbinder.

Faa blev det givet, at Slægter kan sige for Sanden:
uden hans Daad vilde hver af os være en anden.
Danernes Aand
frelste hans mægtige Haand —
Absalon, Menneske-Manden.

Riget var Drotten, som Fylgje han gik ved hans Side,
løfted hans Tanke og lutred hans Hu til at stride.
Fædrelands Gavn,
Lykke og Fred var hans Navn,
Gammen for Rædsel og Kvide.

Nævner vi *Danmark*, da hvisker vort Hjerter hans Minde,
thi i dets Navn er for evigt hans Navn sluttet inde.

Fjern er hans Færd,
dog er han mere end nær:
lever i Sjæl og i Sinde.

Her har han langvejs fra længtes mod atter at træde,
fylde sin Høvdingesjæl med den ydmyge Glæde;
hvor han dog frem,
her var hans Kærligheds Hjem,
her var hans Tanke til Stede.

Thi gennem Kampgnyet hørte han Klokkerne tone,
alt, hvad han vandt sig i Kampen for Kirke og Krone,
Ære og Magt,
alt har han knælende lagt
ned for den Eviges Trone.

II.

S O L O

Solist: Koncertsanger Niels Rudolph Gade.

(Mel.: Den signede Dag.)

Der sidder en blond Pariserklerk
og ser mod sin Fremtids Dage —
men bygger han op sit Manddoms-Værk,
gaar Tankerne først tilbage,
og hver Gang det skumrer, vil de helst
til Fjenneslevlille drage.

Der staar han igen paa Hagbarts Høj
og ser over Kløverenge —
saa lyder der Latter, Raab og Støj —
for *Volmer* og han er Dreng.
Snart sidder de tyst i *Assers* Hal
og lytter til Sagn saa længe:

Nu blinker det blanke Øksestaal,
 hvor Bjarke sprang ind i Striden —
 de hørte det stolte Bjarkemaal
 og glemte det aldrig siden.
 Han synes, at hvad han end har lært,
 der fik han sin bedste Viden.

De hørte om Hagbarts Trofasthed
 i Døden for Signelille,
 om Helte, der glade Døden led
 for Lejre og Roarskilde —
 de lytted til Faklens Blus brandt ned,
 de glemte, at det var silde.

„Ja, Dreng, af længst forstummet Mund
 er Levendes Lov at nemme,
 at lytte til den i Alvors Stund
 maa Høvdingen aldrig glemme —“
 Da bøjer den Klerk sit Hoved tyst —
 han hører sin Faders Stemme.

Han lover sig selv, at han som Mand
 vil være de Dødes Lige,
 vil lade sin Vej mod Lysets Land
 af Fædrenes Kraft opstige,
 vil løfte den gamle Kæmpeæt
 mod Lyset fra Himmerige.

K O R

(Mel.: I Dødens Baand vor Frelser laa.)

Han drog til fremmed Lærdoms Land
 sit Hjemlands Liv at højne,
 hvad Verden vidste, granskede han
 med Nordens karske Øjne.
 Da han kom hjem, hans Hjerter frøs,
 han tyktes Lærdom magtesløs,
 for Landet var i Vaade.

Da steg hans Tankes Ørneflugt
i Storsyn over Lande,
hvor Bølgen gik i Bælt og Bugt
mod værneløse Strande;
i Harne hærded han sin Sorg,
han rejste Mur og bygged Borg
til Værn mod Vold og Brande.

Da Kirkehuset stod for Fald,
og Landet lagdes øde
af Hedning-Horder uden Tal,
og Tisler var vor Grøde,
da hvæved han sin Kirkehal
af Vikingskibets Høvding-Tjald,
han vilde Danmark bøde.

Hver Vaar før han i Orlogsfærd,
gik forrest, hvor de sloge,
tog Høvdingpart kun af Besvær,
gik sidst, naar hjem de droge,
gav Styrke til den trætte Hær,
gik frem imellem dragne Sværd,
tryk ved sit Væsens Vælde.

Hvor stod han glad paa Arkons Kridt,
da Ilden hørtes syde,
og fælded Ved af *Svantevit*
til Daners Sulegryde.
Da har han lét, den barske Helt,
paa Skumringsgang fra Telt til Telt:
„I Kvæld skal Maden smage!“

Mod Vinter søgte hver sin Vraa —
han blev paa Vagt derude,
saa længe Bølgen hørtes gaa
og Venderulve tude.
Naar Landefred er Krigerløn,
tla maa en Hærmand bede!
da baader ingen daadløs Bøn,

Med Ørneblik fra Skjolderand
 han vejred hver en Fare,
 slog ned med Glenten *Vethemann*
 og Høgen *Esbern Snare*,
 til Danmark stod i Trygheds Flor,
 og Vendernavnets Rædselsord
 var Vellyd i dets Krone.

--

SOLO OG KOR
 (MED INSTRUMENTER)

Musik af Domkantor Emilius Bangert.

Under Stjernerummet
 duver Mast ved Mast,
 Kampen er forstummet,
 det er Tid til Rast.
 Trætte Øjenlaage
 lukker mødig Svend;
 det er godt at vaage
 over tapre Mænd.

Blikket søger over,
 hvor bag gyldne Bord
 Kongen roligt sover,
 tryk ved Venne-Ord.
 Og af Hjertens Grunde
 beder han en Bøn:
 „Imod Vold og Vunde
 værn Knud Lavards Søn!“

Og en lønlig Lykke
 stiger i hans Bryst:
 værne og betrygge,
 det er al hans Lyst:
 „Saxe, er Du rede
 ved Dit Pergament —
 efter Dagens Hede
 hviler vi ved Prent!

Evig Id vi mægter
 til vort Riges Tarv,
 gi'r vi nye Slægter
 Fædres Daad i Arv.
 Lad os nytte Tiden,
Arnold, Sagamand!
 Giv os al din Viden
 om vort Fædreland!”

Forrest blandt de Stærke
 stod han næste Gry,
 foran Korsets Mærke
 maatte Fjenden fly.
 Brynjeklædte Arme
 løfted han i Strid,
 men hans Væsens Varme
 blev til evig Tid.

— — —

III.

KOR OG MENIGHEDEN

(Mel.: O stærke Christe, Menighedens Herre.)

—

Vældigt han vakte sløve Sind og Sjæle,
 Sinai-Røsten genlød i hans Mæle,
 Arne og Alter skulde løfte sammen
 Evighedsflammen!

Gudshuset gav han Borgens Mur og Tinde,
Tryghedens Værn for Aandens Lys at skinne;
Domkirkens Hvælv og Munkens lave Celle
signed hans Vælde.

Aldrig var Kraft med Aand saa rigt forlenet,
Tiden med Evighed saa dybt forenet,
aldrig var Liv mer lysende en Lære:
HERREN til Ære!

Tusindfold Høst vi af hans Udsæd sanker:
Borgen blev By, hvor Danmarks Hjerte banker,
Skjalde han skænkede af sit Væsens Strømme
Storsyn og Drømme.

Aldrig han veg for nogen Magt paa Jorden,
hævdende Ret for Æt og Aand i Norden,
hver Gang samdrægtigt Nordens Hjerter banker,
hædres hans Tanker.

Naar i hans Aand vort Fædreland vi frede,
naar med hans Sind vi for dets Lykke bede,
endnu han løfter mægtig over Graven
Øksen og Staven!